

BOSNA I HERCEGOVINA
FEDERACIJA BOSNE I HERCEGOVINE
VRHOVNI SUD
FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 03 0 K 021929 24 Kž 2
Sarajevo, 01.09.2025. godine

U IME FEDERACIJE BOSNE I HERCEGOVINE

Vrhovni sud Federacije Bosne i Hercegovine u Sarajevu, u vijeću sastavljenom od sudija Emira Neradina kao predsjednika vijeća, dr. sc. Mirze Hukeljića i Naide Hubjer kao članova vijeća, uz sudjelovanje Armine Kopic kao zapisničarke, u krivičnom predmetu protiv optuženog S.O., zbog krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1., u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine, odlučujući o žalbama kantonalnog tužitelja iz Tuzle i branitelja optuženog, izjavljenim protiv presude Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 021929 23 K 2 od 15.02.2024. godine, u sjednici vijeća održanoj dana 01.09.2025. godine, u prisustvu federalnog tužitelja Nihada Halilčevića i branitelja optuženog, advokata Amira Mešića, a u odsustvu uredno obaviještenog optuženog S.O., donio je

PRESUDU

Žalbe kantonalnog tužitelja iz Tuzle i branitelja optuženog S.O. se odbijaju kao neosnovane i presuda Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 021929 23 K 2 od 15.02.2024. godine, potvrđuje.

Obrazloženje

Presudom Kantonalnog suda u Tuzli broj 03 0 K 021929 23 K 2 od 15.02.2024. godine optuženi S.O. je oglašen krivim za krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. Krivičnog zakona Federacije Bosne i Hercegovine (KZ FBiH), te je primjenom navedene zakonske odredbe i članova 28., 42., 43., 50. tačka a) i 51. stav 1. tačka b) KZ FBiH osuđen na kaznu zatvora u trajanju od 1 (jedne) godine. Na osnovu člana 203. stav 1. Zakona o krivičnom postupku Federacije Bosne i Hercegovine (ZKP FBiH) troškovi krivičnog postupka su pali na teret budžetskih sredstava. Na osnovu člana 212. stav 4. ZKP FBiH oštećeni A.I. je upućen da imovinsko-pravni zahtjev može ostvariti u parničnom postupku.

Protiv navedene presude žalbe su blagovremeno izjavili kantonalni tužitelj iz Tuzle (kantonalni tužitelj) i branitelj optuženog, advokat Amir Mešić iz Tuzle.

Kantonalni tužitelj žalbu je izjavio zbog odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da se pobijana presuda žalbe preinači i optuženom izrekne kazna zatvora u dužem trajanju u granicama propisanim zakonom.

Branitelj optuženog žalbu je izjavio zbog bitnih povreda odredaba krivičnog postupka, povrede Krivičnog zakona, pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja i odluke o krivičnopravnoj sankciji, s prijedlogom da se pobijana presuda preinači i optuženi oslobodi od optužbe ili da se pobijana presuda ukine i odredi održavanje pretresa pred drugostepenim sudom. U žalbi je zatražio da, shodno odredbi člana 319. ZKP FBiH, bude obaviješten o održavanju sjednice vijeća.

Branitelj optuženog je dostavio odgovor na žalbu kantonalnog tužitelja u kojem je predložio da se žalba kantonalnog tužitelja odbije kao neosnovana.

Federalni tužitelj je u podnesku broj T03 0 KTŽ 0053859 24 5 od 05.04.2024. godine predložio da se žalba kantonalnog tužitelja iz Tuzle uvaži, pobijana presuda preinači i optuženom izrekne kazna zatvora u dužem trajanju, a da se žalba branitelja optuženog odbije kao neosnovana.

Na sjednici vijeća ovog suda, koja je u smislu odredbe člana 319. stav 3. ZKP FBiH održana u odsustvu uredno obaviještenog optuženog, federalni tužitelj je izjavio kako ostaje kod osnova, navoda i prijedloga iz žalbe kantonalnog tužitelja i podneska od 05.04.2024. godine. Branitelj optuženog S.O. je izjavio da u cijelosti ostaje kod osnova, navoda i prijedloga iz žalbe i odgovora na žalbu kantonalnog tužitelja.

Ispitujući pobijanu presudu u granicama žalbenih navoda, a po službenoj dužnosti i u smislu odredbe člana 321. ZKP FBiH da li je na štetu optuženog povrijeđen Krivični zakon, ovaj sud je odlučio kao u izreci iz slijedećih razloga:

Osporavajući pobijanu presudu, branitelj optuženog u žalbi navodi da je optužba prekoračena jer se optuženom stavlja na teret krivično djelo Ubistvo iz člana 166. stav 1. KZ FBiH, a da se vještak decidno izjasnio da se radi o apstraktnim ozljedama koje nisu mogle stvarno biti opasne po život oštećenog, već da se radi o običnim teškim tjelesnim ozljedama koje nikako ne mogu biti opasne po život, te smatra „da se optuženom na teret ne može staviti krivično djelo za koje je optužen, jer iste nemaju propisane elemente krivičnog djela Ubistvo iz člana 166. stav 1. u vezi sa članom 28. KZ FBiH“, čime je, po stavu iz žalbe, učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka j) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi nisu doveli u pitanje zakonitost pobijane presude.

Odredbom člana 295. stav 1. ZKP FBiH propisano je da se presuda može odnositi samo na djelo koje je predmet optužbe sadržane u potvrđenoj odnosno na glavnom pretresu izmijenjenoj optužnici. Smisao ove odredbe je da osigura u krivičnom postupku ostvarenje značajnih načela krivičnog postupka. Naime, navedenom odredbom osigurava se primjena akuzatorskog načela, u smislu da je tužitelj taj koji određuje predmet postupka, pa, prema tome, i predmet presude, a tom odredbom omogućava se i kontradiktornost glavnog pretresa.

Navedena zakonska odredba ima za cilj i osiguranje prava optuženog na odbranu jer optuženi, putem sadržaja optužnice, mora biti upoznat sa djelom za koje se tereti kako bi mogao pripremiti svoju odbranu. Osim toga, ova odredba ima za cilj i da osigura potpuno objektivni položaj suda tokom suđenja. Iz navedenih razloga je zakonom i propisano da prekoračenje optužbe predstavlja bitnu povredu odredaba krivičnog postupka (član 312. stav 1. tačka j) ZKP FBiH).

Međutim, kako branitelj optuženog u žalbi uopće ne ukazuje da se pobijana presuda ne odnosi na djelo koje je predmet optužbe, već osporava pravilnost zaključka prvostepenog suda o postojanju bitnih obilježja predmetnog krivičnog djela, neprihvatljivim se ocjenjuju navodi u žalbi da je optužba prekoračena i nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka j) ZKP FBiH. Pravilnost utvrđenog činjeničnog stanja će biti ispitana u dijelu presude koji se odnosi na taj žalbeni osnov.

Branitelj optuženog u žalbi navodi da je je vještak osoba koja svojim stručnim znanjem treba razjasniti sporne činjenice i da je u konkretnom slučaju, u pogledu međusobnog položaja između povredioca i povrijeđenog, vještak „bukvalno naveo svaku poziciju između oštećenog i optuženog prilikom navodnih uboda optuženog ka oštećenom“, čime je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 109. i članom 1. ZKP FBiH. U žalbi ukazuje da je vještak u svom nalazu i mišljenju naveo, što je prvostepeni sud cijenio na stranici 11., alineja druga obrazloženja pobijane presude, da „U odnosu na mehanizam povređivanja vještak se izjasnio, kako u svom nalazu tako i u iskazu na glavnom pretresu...ubadanjem nožem koji je držan u šaci koja je zamahnuta...“, te da je na ovaj način vještak prekoračio svoja ovlaštenja jer je iznio činjenicu koja nije dokazana, da je optuženi „ubadanjem noža koji je držan u šaci koja je zamahnuta“ navodno zadao ozljede oštećenom, čime je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 3. stav 1. ZKP FBiH. Branitelj optuženog ističe da nalaz i mišljenje vještaka nisu izrađeni u skladu sa pravilima struke, jer je vještak morao u skladu sa članom 111. stav 1. ZKP FBiH obaviti testove koji bi bili relevantni za obrazloženje nastalih ozljeda i isključiti bilo kakve druge mogućnosti ozljeđivanja osim ozljeđivanja od noža, čime je učinjena i bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 111. stav 1. i članom 1. ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi branitelja optuženog nisu osnovani.

Prema razlozima pobijane presude, vještak sudskomedicinske struke dr. Vedo Tuco se izjasnio, a što je prvostepeni sud cijenio, da je oštećeni ozljede u predjelu grudnog koša „zadobio djelovanjem odnosno ubadanjem nekog izduženog, užeg mehaničkog sredstva, zašiljenog vrha i oštrog ruba, gdje ubadanjem nožem koji je držan u šaci zamahnute ruke predstavlja podobno sredstvo i način ozljeđivanja i to u situaciji kada je u dinamici događaja oštećeni bio okrenut povrediocu prednjom stranom, a potom i stražnjom stranom tijela tj. leđima u trenutku kada zadobiva ubodnu ranu u predjelu u blizini kičmenog stuba, predjela grudnog koša desno, a gledano u prostornom međuodnosu u momentu dok je se oštećeni nalazio u uspravnom, ali moguće nekom drugom nižem položaju tijela, uz uslov da u takvom nižem položaju tijela moguće ležećem, ozlijeđeni dijelovi grudnog koša su bili dostupni za nanošenje gore navedenih povreda“. Iz navedenog slijedi da nisu osnovani navodi u žalbi da je

vještak „bukvalno naveo svaku poziciju između oštećenog i optuženog prilikom navodnih uboda optuženog ka oštećenom“, kako se to predstavlja u žalbi branitelja optuženog, već određene pozicije u kojima je ozljeđivanje moglo nastati, pa slijedom toga nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 109. i članom 1. ZKP FBiH.

Nadalje, iz naprijed navedenog dijela nalaza i mišljenja vještaka dr. Vede Tuće da „ubadanje nožem koji je držan u šaci zamahnute ruke predstavlja podobno sredstvo i način ozljeđivanja“, što je prvostepeni sud cijenio u vezi sa drugim izvedenim dokazima (stranica 11., pasus drugi), slijedi da ovaj vještak nije iznio činjenicu da je ozljeđivanje oštećenog nastalo ubadanjem nožem, kako se to predstavlja u žalbi branitelja optuženog, već da se vještak izjasnio da ubadanje nožem predstavlja podobno sredstvo i način ozljeđivanja, pa stoga nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 3. stav 1. ZKP FBiH. Kako se vještak sudske medicine nije izjasnio da je ozljeđivanje oštećenog u konkretnoj situaciji nastalo ubadanjem noža, onda vještak nije ni bio u obavezi da isključi bilo kakve druge mogućnosti ozljeđivanja osim noža, pa nije učinjena ni bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 111. stav 1. ZKP FBiH.

Branitelj optuženog u žalbi navodi da prvostepeni sud nije savjesno cijenio izvedene dokaze. U žalbi ističe da se oštećeni prilikom ispitivanja na glavnom pretresu određeno izjasnio da nije vidio ko ga je kritične prilike ubo nožem i da je ključna rečenica njegovog svjedočenja „Ja ga nisam vidio, ja neću reć za nešto što nije istina, nisam ga vidio kad me je ubo nijednom u leđa“. Nadalje navodi da je oštećeni prilikom ispitivanja na glavnom pretresu dana 06.04.2022. godine na pitanje tužitelja čime vas je izbo, odgovorio „E to ne znam, ja se nisam ni osjetio da me izbo, ja samo pogledam nizase da sam krvav. To ne znam nisam vidio noža.“, da je na pitanje branitelja optuženog gdje je S. (optuženi S.O.), oštećeni izjavio „Nisam ja S. ni vidio. Ja čitavu tuču S. nisam vidio“, da je na pitanje branitelja optuženog od koga si zadobio ubod u leđa izjavio „valjda od dotičnog gospodina S.“, da je na pitanje sudskog vijeća gdje se optuženi kritične prilike nalazio u odnosu na njega, izjavio „Ja ga nisam vidio“, te da je prvostepeni sud, na osnovu ovakvih konstatacija, morao primijeniti načelo in dubio pro reo i optuženog osloboditi od optužbe, pa kako to nije uradio učinio je istovremeno i bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 3. stav 2., a sve u vezi sa članom 1. ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi nisu osnovani.

Naime, prema razlozima pobijane presude koji su dati na stranici 11., pasus prvi i drugi, prvostepeni sud je prihvatio iskaz oštećenog sa glavnog pretresa da nije vidio ko ga je izbo s leđa, da tada nije vidio nož i da je samo vidio da je krvav, te je prihvatio i dio iskaza oštećenog iz istrage od 18.02.2021. godine da je oštećeni kritične prilike, kada se okrenuo da vidi ko ga je ubo, vidio iznad sebe optuženog kako drži kod sebe čakiju – nož i da ga je, dok je ležao na podu, optuženi udario nogom u predjelu grudnog koša, a zatim da je par puta zamahnuo držeći nož u ruci u predjelu njegovog grudnog koša, da je vidio da cilja da ga ubode nožem u grudni koš, da tada još nije osjetio bol od uboda nožem u predio grudnog koša sa strane i da je oštećeni, kada je optuženi ponovno zamahnuo kako bi ga ubo nožem, desnom rukom uhvatio za nož koji je bio u ruci optuženog, sve u namjeri da ga spriječi da ga ponovno ubode i da je tom

prilikom zadobio ozljedu od oštrice noža na vanjskoj strani šake, što je prvostepeni sud doveo u vezu sa nalazom i mišljenjem vještaka sudske medicine koji se izjasnio, kao i sam oštećeni, da oštećeni ima ozljede u vidu ubodnih rana u predjelu desne strane grudnog koša, kao i u predjelu stražnje strane grudnog koša desno u blizini kičmenog stuba i da oštećeni na nadlanskoj strani desne šake ima ozljedu nastalu djelovanjem oštrice koja je nastala istovremeno kada i druge ozljede, na osnovu čega je izveo zaključak da je optuženi S.O.a kritične prilike nanio ozljede oštećenom A.I..

Ovako dati razlozi prvostepenog suda predstavljaju savjesnu ocjenu iskaza oštećenog, dok ukazivanje na pojedine dijelove njegovog iskaza sa glavnog pretresa, na koje se ukazuje žalbom branitelja optuženog, predstavlja selektivno navođenje pojedinih odgovora oštećenog, pri čemu branitelj optuženog zanemaruje dijelove iskaza oštećenog na koje se pozvao prvostepeni sud, a koji su za prvostepeni sud bili od značaja za zaključak o tome da je kritične prilike ozljede oštećenom nanio optuženi.

U vezi sa naprijed navedenim, nisu od značaja ni navodi u žalbi da je u „nemilom događaju“ učestvovalo više od 20 ljudi, obzirom da se iskaz oštećenog odnosi na konkretne radnje koje je prema njemu poduzeo optuženi, a ne bilo koji drugi učesnik u „nemilom događaju“, pa nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 296. stav 2. ZKP FBiH.

Žalbeni navod branitelja optuženog da je prvostepeni sud počinio bitnu povredu odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 305. stav 7. i članom 1. ZKP FBiH tako što u pobijanoj presudi „nije obrazložio koje dokaze i na osnovu kojih činjenica je nešto dokazano odnosno nije“ je ocijenjen paušalnim i isti nije mogao biti ispitan od strane ovog suda. Ovo iz razloga što branitelj optuženog u žalbi nije konkretno ukazao za koje odlučne činjenice koje prvostepeni sud uzima kao dokazane, prvostepeni sud u pobijanoj presudi nije naveo razloge.

Osporavajući pobijanu presudu, branitelj optuženog u žalbi ističe da shodno stavu iz presude Europskog suda za ljudska prava (ESLJP) u predmetu Doorson protiv Kraljevine Nizozemske, sud ima obavezu da osigura uvjete da svjedoci na glavnom pretresu daju iskaze u atmosferi koja je oslobođena svakog pritiska i straha, jer jedino takvi iskazi mogu biti osnov za pravilno utvrđivanje odlučnih činjenica o postojanju ili nepostojanju djela ili krivice optuženih, te ukazuje da se glavni pretres i provodi upravo radi toga da bi se razjasnile činjenice iz istrage, a ne da bi se optuženi po svaku cijenu osudio, da se odlučne činjenice na glavnom pretresu utvrđuju kroz direktna i unakrsna pitanja, što u pobijanoj presudi prvostepeni sud uopće nije cijenio. U žalbi ističe da je prvostepeni sud u pobijanoj presudi naveo da se oštećeni na glavnom pretresu sjetio da mu je optuženi kritične prilike govorio „zaklat ću te, jebat ću ti mater“, što ranije nije izjavio, te ukazuje da je od kritičnog događaja do dana kada je oštećeni to izjavio na glavnom pretresu prošlo više od 7 godina, što, po stavu iz žalbe, izaziva sumnju u vjerodostojnost njegovog iskaza, te ukazuje da je prvostepeni sud zbog navedenog trebao utvrditi nevjerodostojnost iskaza oštećenog, a što je propustio učiniti. Smatra da su time učinjene bitne povrede odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH, člana 312. stav 2., u vezi sa članom 296. stav 2. i članom 1. ZKP FBiH i člana 312. stav 2., u vezi sa članom 305. stav 7. i članom 1. ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi nisu doveli u pitanje zakonitost pobijane presude.

Najprije, branitelj optuženog u žalbi nije tvrdio, niti je ukazao na bilo koju činjenicu ili okolnost da je ispitivanje oštećenog na glavnom pretresu bilo pod uticajem pritiska ili straha, pa je pozivanje na stav iz presude ESLJP u predmetu Doorson protiv Kraljevine Nizozemske ocijenjeno kao neprimjenjivo na konkretnu situaciju.

Nadalje, okolnost da je oštećeni na glavnom pretresu izjavio da mu je optuženi kritične prilike rekao „zaklat ću te, jebat ću ti mater“, što ranije nije izjavio (u iskazima iz istrage), ne dovodi u pitanje vjerodostojnost iskaza oštećenog. Najprije, potrebno je istaknuti da se radi o činjenici koja nije odlučna, obzirom da ista optuženom nije ni stavljena teret. Nadalje, iznošenjem navedene činjenice oštećeni nije na drugačiji način u bitnom kazivao o kritičnom događaju (u odnosu na iskaze iz istrage), obzirom da nije na drugačiji način svjedočio o radnjama koje je kritične prilike optuženi poduzeo prema njemu, pa time što je na glavnom pretresu izjavio da mu je optuženi tada uputio i riječi „zaklat ću te, jebat ću ti mater“, nije dovedena u pitanje vjerodostojnost njegovog iskaza.

Kako je prvostepeni sud imao u vidu i cijenio iskaz oštećenog iz istrage i sa glavnog pretresa (bitni dijelovi sadržaja iskaza oštećenog navedeni na stranicama 3., pasus zadnji do stranice šest, pasus drugi obrazloženja pobijane presude), te obzirom da je prvostepeni sud dao ocjenu tih iskaza pojedinačno i u vezi sa drugim izvedenim dokazima (stranica 11. pasus prvi i drugi), neosnovanim se ocjenjuje navod u žalbi da prvostepeni sud u pobijanoj presudi „nije cijenio da se odlučne činjenice na glavnom pretresu utvrđuju kroz direktna i unakrsna pitanja“, pa nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH. Iz istih razloga neosnovanim se ocjenjuju i navodi u žalbi da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 296. stav 2. i članom 1. ZKP FBiH i člana 312. stav 2., u vezi sa članom 305. stav 7. i članom 1. ZKP FBiH, kako se to ukazuje u žalbi branitelja optuženog.

Nadalje, kako prema razlozima pobijane presude prvostepeni sud nije bio u sumnji u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela, onda se ne mogu prihvatiti navodi u žalbi da je prvostepeni sud u konkretnoj situaciji trebao primijeniti načelo in dubio pro reo i optuženog osloboditi optužbe za djelo za koje se tereti. Ovo iz razloga što je sud obavezan primijeniti načelo in dubio pro reo u situaciji kada nakon savjesne ocjene dokaza postoji sumnja u pogledu postojanja činjenica koje čine obilježja krivičnog djela ili o kojima ovisi primjena neke odredbe krivičnog zakonodavstva, što u konkretnoj situaciji nije slučaj.

Branitelj optuženog u žalbi navodi da kada je riječ o iskazu svjedoka iz istrage od dana 24.06.2015. godine, u istom se navodi da je sačinjen u prostorijama PU Lukavac, ali da je po svjedočenju svjedoka sa glavnog pretresa od 06.04.2022. godine isti saslušan u bolnici, „zbog čega se da opravdano sumnjati u vjerodostojnost i autentičnost samog iskaza“, posebno obzirom na to da je taj zapisnik isprantan i potpisan, pa se postavlja pitanje kako je zapisnik koji je sastavljen u bolnici isprantan i potpisan. Osim toga, navodi da „iskaz koji je dat u bolnici datira od 24.06.2015. godine, dok se nemili događaj desio 07.06.2015. godine“, pa se postavlja pitanje „otkud iskaz od 24.06.2015. godine, koji je to iskaz dat tad?“. Navodi da je iskaz iz bolnice

trebao biti datiran 07.06.2015. godine i da je taj iskaz dat pod dejstvom alkohola, jer je sam svjedok rekao da je konzumirao alkohol i da „nije prošlo ni 24 sata od davanja iskaza“, što znači da je alkohol još uvijek bio prisutan u krvi svjedoka, radi čega je učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 91. stav 2. ZKP FBiH. Navodi da je odbrana ukazivala prvostepenom sudu na konzumaciju alkohola prilikom ispitivanja, ali da je to prvostepeni sud propustio obrazložiti u pobijanoj presudi, čime je, po stavu iz žalbe, učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članovima 296. stav 2., 305. stav 7. i članom 1. ZKP FBiH. Ukazuje i da se izjava svjedoka „sastoji isključivo na iskazu, bez postavljanja ijednog pitanja“, što je suprotno članu 100. ZKP FBiH, pa navodi da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 100. i članom 1. ZKP FBiH. Iako branitelj optuženog u žalbi to ne navodi, iz sadržaja žalbenih navoda proizilazi da iznosi navode u vezi sa zapisnikom o saslušanju svjedoka oštećenog Aldina Ibrića.

Ovi žalbeni navodi nisu doveli u pitanje zakonitost pobijane presude.

Provjeravajući navode iz žalbe, ovaj sud je izvršio uvid u zapisnik sa glavnog pretres pred prvostepenim sudom od 06.04.2022. godine i utvrdio da je oštećenom A.I. prilikom ispitivanja na glavnom pretresu predložen zapisnik o saslušanju svjedoka broj 08-05/7-1 od 24.06.2015. godine, sačinjen u prostorijama PU Lukavac, te da je oštećeni tom prilikom potvrdio da se na zapisniku nalazi njegov potpis i da je tačan sadržaj izjave koja mu je tada prezentirana, ali da se ne sjeća da je bio u MUP-u (stranica 9. i stranica 22. zapisnika sa glavnog pretresa). Pored toga, oštećeni se izjasnio da je prvi put davao izjavu u bolnici tu noć (stranica 22. zapisnika sa glavnog pretresa).

Imajući u vidu da se oštećeni na glavnom pretresu određeno izjasnio da se na zapisniku o saslušanju svjedoka broj 08-05/7-1 od 24.06.2015. godine, koji je sačinjen u prostorijama PU Lukavac, nalazi njegov potpis, ne mogu se prihvatiti tvrdnje u žalbi da „iskaz koji je dat u bolnici datira od 24.06.2015. godine, dok se nemili događaj desio 07.06.2015. godine“, i da se zbog toga „da opravdano sumnjati u vjerodostojnost i autentičnost samog iskaza“, obzirom da u spisu postoji zapisnik o saslušanju oštećenog od 24.06.2015. godine na kojem je oštećeni potvrdio vjerodostojnost svog potpisa, a ne zapisnik koji je sačinjen dana 07.06.2015. godine kako to branitelj optuženog u žalbi predstavlja. Iz istih razloga neprihvatljivi su navodi u žalbi kojima se ukazuje da je zapisnik o saslušanju svjedoka od 24.06.2015. godine dat pod dejstvom alkohola i da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 2., u vezi sa članom 91. stav 2. ZKP FBiH, kao i navodi u žalbi da je prvostepeni sud u obrazloženju pobijane presude propustio obrazložiti da je prilikom prvog saslušanja oštećeni bio pod dejstvom alkohola i nije učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka člana 312. stav 2., u vezi sa članovima 296. stav 2., 305. stav 7. i članom 1. ZKP FBiH, kako se to u žalbi ukazuje.

Nadalje, odredbom člana 312. stav 2. ZKP FBiH propisano je da bitna povreda odredaba krivičnog postupka postoji i ako sud u toku glavnog pretresa ili prilikom donošenja presude nije primijenio ili je nepravilno primijenio koju odredbu tog zakona, a to je bilo ili je moglo biti od uticaja na zakonito i pravilno donošenje presude. Kako branitelj optuženog u žalbi nije obrazložio zbog čega je navodna povreda člana 100. ZKP FBiH bila od uticaja na zakonito i

pravilno donošenje presude, to se izjavljeni žalbeni navod da se izjava oštećenog „sastoji isključivo na iskazu, bez postavljanja ijednog pitanja“ i da je time učinjena bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana člana 312. stav 2., u vezi sa članom 100. i članom 1. ZKP FBiH, zbog svoje paušalnosti nije mogao ispitati.

Branitelj optuženog u žalbi navodi da je pobijanom presudom prvostepeni sud povrijedio načelo iz člana 15. stav 2. ZKP FBiH („jednakost u postupanju“) kada je donio osuđujuću presudu protiv optuženog „iako za takvo što nema utemeljenih i relevantnih dokaza“. Smatra da je time učinjena i bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Ovi žalbeni navodi nisu doveli u pitanje zakonitost pobijane presude.

Odredbom člana 15. stav 2. ZKP FBiH propisano je da su sud, tužitelj i drugi organi koji učestvuju u postupku dužni s jednakom pažnjom da ispituju i utvrđuju kako činjenice koje terete osumnjičenog, odnosno optuženog, tako i one koje im idu u korist. Kako branitelj optuženog u žalbi nije konkretizirao koje činjenice koje idu u korist optuženom prvostepeni sud nije s jednakom pažnjom ispitivao i utvrđivao, te nije naveo razloge za takvu tvrdnju, onda se ovako izjavljeni razlozi zbog svoje paušalnosti nisu mogli ispitati. Žalbeni navod da je prvostepeni sud donio osuđujuću presudu „iako za takvo što nema utemeljenih i relevantnih dokaza“ po svojoj sadržini odgovara žalbenom osnovu iz člana 312. stav 1. tačka k) ZKP FBiH, odnosno da pobijana presuda ne sadrži razloge o odlučnim činjenicama. Međutim, kako branitelj optuženog u žalbi nije konkretizirao o kojim odlučnim činjenicama prvostepeni sud nije dao razloge, to se isti nisu mogli ispitati. Iz istih razloga neprihvatljivim je ocijenjen i navod u žalbi da je time učinjena i bitna povreda odredaba krivičnog postupka iz člana 312. stav 1. tačka d) ZKP FBiH.

Pobijajući ispravnost činjeničnih zaključaka prvostepenog suda, branitelj optuženog u žalbi navodi da je oštećeni potvrdio da nije vidio optuženog tokom navodno izvršenog krivičnog djela koje mu se stavlja na teret i da oštećeni nije vidio ko mu je nanio povrede, da je u nemilom događaju učestvovalo više od 20 osoba. Nadalje, u žalbi ističe da se vještak sudske medicine u svom nalazu i mišljenju pozvao na otpusno pismo oštećenog iz bolnice koje je od 08.06.2015. godine u 13:18 sati, iz čega proizilazi da je oštećeni otpušten iz bolnice za manje od 15 sati nakon što je u istu primljen, te da se vještak na glavnom pretresu izjasnio da je kod oštećenog život bio ugrožen ne realno, nego više apstraktno, te u žalbi postavlja pitanje „kakva je to onda bila životna ugroženost kada se svjedok u bolnici nije zadržao ni 24h bolničkog nadzora, već je odmah kroz 15h otpušten i to u zadovoljavajućem stanju kako se to navodi na samom otpusnom pismu“. U žalbi ističe da je oštećeni naveo da je kritične prilike gađan staklenim flašama, te navodi da razbijena staklena flaša ima sve elemente ozljednog sredstva kojim su oštećenom ozljede nanesene (izduženo uže mehaničko sredstvo, zašiljenog vrha i oštrog ruba). S tim u vezi u žalbi ukazuje da vještak sudske medicine u svom nalazu i mišljenju nije isključio mogućnost da su ozljede kod oštećenog mogle nastati i na drugi način, pri čemu je razbijena staklena flaša podesno sredstvo za nanošenje takvih ozljeda.

Ovi žalbeni navodi nisu doveli u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog suda da je optuženi učinio krivično djelo za koje je pobijanom presudom oglašen krivim.

Prema razlozima prvostepene presude, oštećeni se, nakon što mu je nanijeta prva ozljeda u leđa, okrenuo da vidi ko ga je ubo i vidio je iznad sebe optuženog kako drži kod sebe čekiju-nož, te je tada optuženi još par puta zamahnuo prema njegovom grudnom košu držeći u ruci nož, oštećeni tada još nije osjećao bol od uboda u grudni koš sa strane već je desnom rukom uhvatio za nož koji je bio u ruci optuženog u namjeri da ga spriječi da ga ponovno ubode, te je tom prilikom zadobio ozljedu od oštrice noža.

Provjeravajući osnovanost žalbenih navoda branitelja optuženog kojim pobija ispravnost naprijed navedenih činjeničnih zaključaka prvostepenog suda, ovaj sud je izvršio uvid u zapisnik sa glavnog pretresa od 06.04.2015. godine na kojem je ispitan oštećeni. Iz navedenog zapisnika slijedi da nisu osnovani navodi u žalbi da je oštećeni potvrdio da nije vidio optuženog tokom navodno izvršenog krivičnog djela koje mu se stavlja na teret i da oštećeni nije vidio ko mu je nanio ozljede.

Naime, iz zapisnika o ispitivanju oštećenog sa glavnog pretresa od 06.04.2022. godine (stranica 8.) slijedi da je oštećenom, nakon što je potvrdio vjerodostojnost svog potpisa, predložio njegovog iskaza sa zapisnika o saslušanju svjedoka iz Kantonalnog tužiteljstva od 18.02.2021. godine u kojem je, između stalog, naveo „Nakon čega sam odjednom osjetio ubod u predjelu sredine leđa, a kada sam se okrenuo da vidim ko me ubode, ugledao sam iznad sebe S.O., J. brata kako u ruci drži nož čekiju, te me nogom dok sam još na podu udara u predjelu grudnog koša, zatim nožem par puta zamahuje u predjelu mog grudnog koša i u tom trenutku vidim da nožem cilja u grudni koš, ali ne osjetim još bol, a kada S. ponovo zamahuje nožem kako bi me ubo u grudi, usljed čega ja svojom desnom rukom hvatam za nož koji je bio u S. ruci kako bi spriječio da me ponovo ubode i tom prilikom me oštrica noža posjekla po vanjskoj strani desne šake...“, što je oštećeni na glavnom pretresu potvrdio kao tačno.

Nadalje, iz predmetnog zapisnika sa glavnog pretresa proizilazi da je oštećenom, nakon što je potvrdio vjerodostojnost svog potpisa, predložio dio njegovog iskaza sa zapisnika o saslušanju svjedoka iz Policijske uprave Lukavac od 24.06.2015. godine, u kojem je, između ostalog, naveo „U jednom momentu osjetio sam ubod u predjelu leđa u predjelu lijeve plećke. Pao sami vidio iznad sebe lice po imenu S.O. iz Babica, inače romske nacionalnosti koji me je udario nogom u lijevu stranu grudnog koša, te pošao da me ubode ponovo nožem ili čekijom ne mogu tačno reći o čemu se radilo. Ja sam uhvatio nož, ali me je isti posjeko u predjelu malog prsta desne šake. Nisam osjetio ostale ubode koji su mi naneseni...“, što je oštećeni na glavnom pretresu, također, potvrdio kao tačno.

Iz predmetnog zapisnika sa glavnog pretresa dalje slijedi da je na pitanje kantonalne tužiteljice da li je kod optuženog vidio nož, oštećeni izjavio „Jesam, mali nož volko...ko čekijica nešto je bilo jesam vidio“ (stranica 9. zapisnika sa glavnog pretresa od 06.04.2022. godine). Nadalje, slijedi da je na pitanje branitelja optuženog gdje je kritične prilike bio optuženi, oštećeni izjavio „Nisam ja S. ni vidio. Ja čitavu tuču S. nisam vidio. Samo kad sam ja oborio, ležao ovako on je bio viš mene. On je meni došao s leđa i ubo me tri puta u leđa.“ (stranica 14. zapisnika sa glavnog pretresa od 06.04.2022. godine) i „Nisam ga vidio da se tuko uopšte, ja njega nisam nikako vidio, samo sam ga vidio kad je me izbo kad sam pao, kad sam pao na stranu...“. Nadalje, slijedi da je oštećeni na pitanje suda da li je optuženog opće vidio u svom okruženju,

izjavio „Nisam ga vidio kad me ubo prvi put.“, i „Tada sam vidio Salku, tad sam ga vidio na podu kad sam bio“ (stranica 17. zapisnika sa glavnog pretresa od 06.04.2022. godine). Pored toga, na pitanje branitelja optuženog „U tom trenutku jel ijednog trenutka on vas ubo dok ste vi da kažemo gledali u njega?“, oštećeni je odgovorio „Kreno da me ubode i ja sam uzo za nož oštricu.“ i „Ja njega nisam vidio da me ubo u leđa..“, te da je na pitanje branitelja optuženog „Fatate nož, šta se onda dešava?“, oštećeni dogovorio „Fatam nož i kako sam uzo vako nož on je trgno i ovo mi rasjeko..“.

Imajući u vidu iskaz oštećenog sa glavnog pretresa, na koji se pozvao i prvostepeni sud, ne može se prihvatiti osnovanom žalbenom tvrdnjom branitelja optuženog „da je oštećeni potvrdio da nije vidio optuženog tokom navodno izvršenog krivičnog djela koje mu se stavlja na teret i da oštećeni nije vidio ko mu je nanio povredu“. Ovo iz razloga što je oštećeni bio dosljedan u svom kazivanju da nije vidio ko mu je nanio prvi ubod u leđa, ali da se tada okrenuo i vidio optuženog kako u ruci drži nož i zamahuje njime prema njegovim grudima, sa namjerom da ga ubode, te da ga je tada spriječio tako što je rukom uhvatio za oštricu noža kojom prilikom je optužni trznuo nožem i rasjekao mu ruku, što je prvostepenom sudu poslužilo kao realna osnova za zaključak da je optuženi nanio oštećenom sve ozljede opisane u izreci pobijane presude. Okolnost da nikada nije pronađen predmet kojim je izvršeno krivično djelo (nož), kao i okolnost da je, prema navodima u žalbi, u tuči učestvovalo više od 20 ljudi, ne dovode u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog suda koji se zasniva na određenim, naprijed navedenim razlozima prvostepenog suda koji žalbom branitelja optuženog nisu dovedeni u pitanje.

Žalbeni navodi branitelja optuženog u kojima se tvrdi da život oštećenog nije bio u realnoj opasnosti, jer to, po stavu iz žalbe, proizilazi iz nalaza i mišljenja vještaka sudske medicine i otpusnog pisma oštećenog iz bolnice, nisu doveli u pitanje pravilnost zaključka prvostepenog suda da je optuženi poduzetim radnjama pokušao usmrtiti oštećenog. Naime, prvostepeni sud je cijenio da obzirom na vrstu posrednog sredstva koji je optuženi kritične prilike koristio (nož), te lokalizaciju i broj ozljeda kod oštećenog (više uboda u vitalne dijelove tijela) slijedi da je optuženi bio svjestan da svojim postupanjem drugog može usmrtiti i da je takvu posljedicu htio (djelo ostalo u pokušaju jer je posljedica izostala), te da je, zbog svega navedenog, optuženi postupao s direktnim umišljajem, a kojim razlozima se branitelj optuženog u žalbi uopće ne bavi.

U konačnici, pravilnost pobijane presude nije mogla biti dovedena u pitanje navodima u žalbi da razbijena staklena flaša ima sve elemente ozljednog sredstva kojim su oštećenom ozljede nanesene, a da vještak sudske medicine u svom nalazu i mišljenju nije isključio mogućnost da su ozljede mogle nastati i na drugi način i da je razbijena staklena flaša podesno sredstvo za nanošenje takvih ozljeda. Ovo iz razloga što iz iskaza oštećenog proizilazi da oštećeni nije izjavio da se staklena flaša kojom je pogođen u leđa razbila, pa svi žalbeni navodi branitelja optuženog koji se bave razbijenom staklenom flašom kao podesnim sredstvom za nanošenje ozljeda oštećenom ostaju na nivou tvrdnje koja nema osnov u iskazu oštećenog i stoga se imaju ocijeniti kao neosnovani.

Osporavajući pobijanu presudu zbog odluke o kazni, kantonalni tužitelj u žalbi navodi da prvostepeni sud raniju osuđivanost optuženog nije mogao smatrati olakšavajućom okolnosti, nego naprotiv otežavajućom okolnosti. U žalbi ističe da, suprotno mišljenju prvostepenog suda,

na strani optuženog postoje otežavajuće okolnosti koje se ogledaju prije svega u načinu nanošenja ozljeda oštećenom, upornošću optuženog, te brojnosti ozljeda, kao i činjenici da se cjelokupan događaj desio na javnom mjestu. Smatra da je obzirom na utvrđeno činjenično stanje prvostepeni sud neosnovano primijenio odredbe člana 50. tačka a) i člana 51. stav 1. tačka b) KZ FBiH i optuženom ublažio kaznu zatvora, jer je propustio cijeliti jačinu povrede zaštićenog dobra, u konkretnom slučaju tjelesnog integriteta oštećenog, stepen ozljeda koji je isti zadobio, način na koji je istom nanescena teška tjelesna ozljeda, te iskazanu upornost i bezobzirnost optuženog pri izvršenju krivičnog djela.

Obzirom da je branitelj optuženog žalbu izjavio, između ostaloga, zbog pogrešno ili nepotpuno utvrđenog činjeničnog stanja, to je ovaj sud shodno odredbi člana 323. ZKP FBiH ispitao pobijanu presudu i u odnosu na krivičnopravnu sankciju.

Prema razlozima iz pobijane presude, prvostepeni sud je kao olakšavajuću okolnost na strani optuženog cijelio njegovu raniju osuđivanost, koja proizilazi iz izvoda iz kaznene evidencije PU Gračanica od 16.3.2020. godine, dok otežavajućih okolnosti prvostepeni sud nije našao.

Za ovaj sud su prihvatljivi navodi u žalbi kantonalnog tužitelja da ranija osuđivanost optuženog ne može biti smatrana olakšavajućom okolnosti. Međutim, u konkretnoj situaciji, iz izvoda iz kaznene evidencije za optuženog PU Gračanica od 16.03.2020. godine, slijedi da je optuženi ranije osuđivan, između ostalog, rješenjem Osnovnog suda u Gračanici broj Km. 3/88 od 16.06.1988. godine, zbog krivičnog djela iz člana 148. stav 1. KZ BiH, pa kako je optuženi rođen 13.01.1973. godine, radi se o osudi za krivično djelo počinjeno u vrijeme kada je optuženi bio malodoban, pa stoga ta osuda, suprotno stavu kantonalnog tužitelja, ne može biti cijunjena kao otežavajuća okolnost na strani optuženog. Nadalje, iz navedenog izvoda iz kaznene evidencije za optuženog slijedi da je optuženi ranije osuđivan i presudom Općinskog suda u Tuzli broj 32 0 K 054921 11 K od 26.05.2011. godine, zbog krivičnog djela iz člana 287. stav 2., u vezi stava 1. tačka a) KZ FBiH i da mu je izrečena uvjetna osuda kojom je utvrđena kazna zatvora u trajanju od 4 (četiri) mjeseca, a koja se neće izvršiti ukoliko optuženi u roku provjeravanja od 2 (dvije) godine ne učini novo krivično djelo. Međutim, ni ova osuda u konkretnom slučaju nije mogla biti cijunjena kao otežavajuća okolnost na strani optuženog. Ovo stoga što je odredbom člana 125. stav 1. tačka b) KZ FBiH propisano da se uvjetna osuda briše iz kaznene evidencije po proteku roka od jedne godine od dana prestanka vremena provjeravanja, ako za to vrijeme osuđenik ne počinu novo krivično djelo, pa imajući u vidu da iz izvoda iz kaznene evidencije za optuženog od 16.03.2020. godine slijedi da optuženi nema kasnijih osuda, te obzirom da ni kantonalni tužitelj u žalbi ne tvrdi da je optuženi u roku propisanom u članu 125. stav 1. tačka b) KZ FBiH počinio novo krivično djelo, slijedi da se radi o osudi za koju su se stekli zakonom propisani uvjeti za brisanje iz kaznene evidencije. Nadalje, žalbeni navodi kantonalnog tužitelja kojim se ukazuje na postojanje brojnih otežavajućih okolnost koje je prvostepeni sud propustio cijeliti su ostali na nivou uopćenih tvrdnji, obzirom da kantonalni tužitelj u žalbi nije naveo nijednu konkretnu okolnost predmetnog događaja koja bi predstavljala otežavajuću okolnost prilikom izbora vrste i mjere krivičnopravne sankcije, pa se ti žalbeni navodi ocjenjuju kao paušalni. Iz navedenih razloga neosnovanim su ocijenjeni i navodi u žalbi kantonalnog tužitelja da je prvostepeni sud

neosnovano primijenio odredbe člana 50. tačka a) i člana 51. stav 1. tačka b) KZ FBiH kada je optuženom izrekao ublaženu kaznu.

Ispitujući odluku o kazni ovaj sud je utvrdio da je optuženom, u skladu sa odredbom člana 51. stav 1. tačka b) KZ FBiH, maksimalno ublažena kazna zatvora za krivično djelo za koje je pobijanom presudom oglašen krivim i da, shodno članu 62. stav 4. KZ FBiH optuženom ne može biti izrečena uvjetna osuda.

Budući da razlozi zbog kojih se presuda pobija žalbom nisu uvaženi, ovaj sud je na osnovu člana 328. ZKP FBiH, donio presudu kojom se žalbe kantonalnog tužitelja i branitelja optuženog odbijaju kao neosnovane i prvostepena presuda potvrđuje.

Zapisničarka
Armina Kopic,s.r.

Predsjednik vijeća
Emir Neradin,s.r.